

Ν. Δ. ΚΑΡΟΥΖΟΣ

Τὸ τέλος τοῦ περιστατικοῦ μετὰ τὰ ἰνδάλματα

...Τότε σηκώθηκε λοιπὸν ἀπ' τὴ μεγάλη σπασμένη πολυθρόνα
 δίχως αἷμα στὴ σχοινένια σάρκα τὴν ἀνάλαφρη
 θάλεγα μάλιστα καὶ δίχως ἔλεος
 Ἐκεῖνος ποὺ δὲ γυρίζει ποτὲ τὸ διακόπτη
 μασώντας ἓνα μπαγιάτικο σκοτάδι
 στὰ φρεσκοφουντωμένα λιβάδια
 μαζί μ' ὄλους τοὺς καθαιρεμένους φωτοδότες
 ποῦχαν ἀποκηρύξει μετὰ τὸ δίκιο τους τὸν Πυρσοφόρο
 γιατί —καθὼς ἔλεγα στὴν ἀρχὴ καὶ θὰ πρέπει
 νὰ τὸ κρατήσετε γιὰ πάντα στὴ μνήμη σας—
 πουλοῦσε τὸ ἀνέσπερο φῶς ὁ ἀλιτήριος μετὰ τὴ λίτρα
 κ' ἔβγαλε χρῆμα μετὰ οὐρὰ στὴ Νέα Τυραννοῦπολη.
 Βέβαια, κείνη τὴν ἴδιαν ἐποχὴ —πῶς πέρασαν τὰ χρόνια!—
 μπῆκε στὴ μέση τὸ ζήτημα : Πυρφόρος ἢ Πυρσοφόρος
 μὰ ὅπωςδήποτε δὲν τὴ λύγισε τὴν πούληση.
 Πῶς πέρασαν, ἀλήθεια, τὰ χρόνια ποὺ καιρόμασταν ἄδοξα
 τὴν ἄγρια πατημασιὰ τ' ἀλόγου δίπλα στὸ λουλουδάκι
 τὰ πουπουλένια βήματα τῆς Ἑρας δταν
 ὁ καταπράσινος Γελασίνοσ καὶ οἱ Ἅγιοι Αἰγαγροί

πιότερο κι από μιὰ τοποθεσία
γίνονταν εϋσομιες διάρκειες τῆς ἀγνότητος
ὅπως ὁ ἥλιος κρεμότανε σὰν ἔρημη φράουλα
στὴ δύση τῆς Σαλαμίνας...

(Εὐρύτερο φανταστικὸ περιεχόμενο :

σκοντάφτω στὸ θαλάσσιο ἀγέρι.)

Πῶς πέρασαν, ἀλήθεια, τὰ χρόνια πὺν φιλοῦσα
τὰ μύρα τῆς Μαίρης ἀνάμεσα στ' ἀνθισμένα κλωνάρια
πὺν μ' ἐμπόδιζαν εϋκολα κ' ἔβλεπα τὸν ἄνεμο
νὰ κομματιάζεται σὲ τόσα φύλλα θροϊζοντας...

Ἔλεγα τότε νὰ φτάσω καὶ ν' ἀνοίξω τὶς ἠλιόπορτες
κι ἄς γυρίζει ὁ Μάο τὸν κόσμο σὰν καλόγερος
μὲ μιὰ τρύπα ὀμπρέλλα.

Εἶν' ἄλλος, ἔλεγα, ὁ διάβολος... Ἐκεῖνος
πὺν θέλει τὴ ζωὴ μας ὅλη νὰ τὴν ξεσηκώνομε
γιὰ νὰ λάμπει ἡ τέχνη.

Σ' αὐτὸ τὸ σῶμα πὺν βρεθήκαμε
κεῖνο πὺν ξέρουμε μονάχα εἶν' ἡ ὀμορφιά!

Προσπαθῶ νὰ γυρίσω τὴν αἴσθηση
καὶ ν' ἀκούσω τοῦ ἥλιου τὸ συναξάρι
μὰ ὅταν κανεὶς πεθάνει εἶναι τόσο μακριά...

Δροσερὴ κόλαση ἢ μὴ χρονικότητα τοῦ χρόνου
κι ὁ γονατιστὸς ἀντίκρυ καταρράχτης οὐρλιάζοντας
ὡσὰν κεραυνοβόλο εὐαγγέλιο.

Τί ὠραῖος ὁ οὐρανός, ὁ λαῦρος οὐρανός
πὺν δείχνει πὺν μέγας ἀπ' τὴν Ἑλλάδα!